

една към друга те привели сж глава
и си нашепнуватъ тайнственни слова,
фосфорни погледи вторачили въ тъмите...
тезъ тъмни пустоши съ страшни за самите
най-диви зверове. Ако се някой път
стръвница или влъкъ тъдява заблуджътъ, —
като подѣмнати отъ нѣщо, въ бягъ несвясенъ
те хукватъ съ ревъ и вой; такъва звяръ унесенъ
вижъ че се озовалъ чакъ въ село или градъ
посреди божи денъ, където, гостъ не радъ,
върху му съ викове и старъ и младъ се струпатъ,
кой съ к'вото доловилъ, и тамо го притупатъ...

Всевластний царъ на тезъ усой, Огнянъ Змей,
въ сараи мряморни вдънъ пещери живеи
съ безчетния си рой светкавични дружини.
Тамъ задъ тинтявени и чемерикъ рудини,
отъ синъ-зеленъ мермеръ сарайскитъ стени
стените въ сребро и злато обковани.
Отпредъ предъ портите два сфинкса изваяни
жътъ, въ погледи съ замъртъвяла скръбъ;
задъ тяхъ, на портика подъ тежестъта, сж гърбъ
превели смръщени, месисти великани,
приграбчили въ ръка чепати боздугани.
По ~~кръжени~~ стени се виятъ троенъ редъ,
и целия сарай опасали одвредъ,
прозорци — и на тяхъ, на всякой, вмяморени
девойки отстриани, презъ рамо заловени,
съ занемяла речъ на зинали уста...
Тако въ приказки и песни по света
зѣ тезъ тайнственни сараи се разправя —
отъ синъ-зеленъ мермеръ задъ жълтата тинтява.

Невидимъ и нечутъ отъ никого, живеи
въ сараите си тамъ всевластникъ Огнянъ Змей
и само бурята когато въ бясъ расклати
земята, заедно съ дружини си крилати

